

ΑΣΚΗΣΗ:

Γράψε συνοπτικά το περιεχόμενο της δεξιάς στήλης.	Γράψε αναλυτικά το περιεχόμενο της αριστερής στήλης.
Οφέλη	
	Η συναισθηματική νοημοσύνη αποτελεί καθοριστικό παράγοντα για την ποιότητα της ζωής μας, επηρεάζοντας θεμελιώδεις πτυχές της ανθρώπινης ύπαρξης. Σε ατομικό επίπεδο, συμβάλλει καθοριστικά στην ενίσχυση της ψυχικής ανθεκτικότητας, δηλαδή της ικανότητας του ανθρώπου να ανταποκρίνεται με ευελιξία και δύναμη στις αντιξοότητες της ζωής. Ένα άτομο με υψηλή συναισθηματική νοημοσύνη μπορεί να αναγνωρίζει, να αποδέχεται και να διαχειρίζεται αποτελεσματικά τα αρνητικά συναισθήματα, όπως ο θυμός, η λύπη ή το άγχος, γεγονός που το καθιστά πιο ικανό να λαμβάνει ψύχραιμες και συνετές αποφάσεις, ακόμη και υπό πίεση. Παράλληλα, διευκολύνει τη δημιουργία και διατήρηση ποιοτικών διαπροσωπικών σχέσεων, αφού το άτομο είναι σε θέση να αντιλαμβάνεται τα συναισθήματα των άλλων, να δείχνει ενσυναίσθηση και να επιλύει συγκρούσεις χωρίς επιθετικότητα. Σε κοινωνικό επίπεδο, η ευρεία καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης μπορεί να λειτουργήσει ως ασπίδα απέναντι σε φαινόμενα βίας, ρητορικής μίσους και κοινωνικού αποκλεισμού. Όταν τα μέλη μιας κοινωνίας γνωρίζουν πώς να εκφράζουν τα συναισθήματά τους με σεβασμό και κατανόηση, ενισχύεται η αλληλεγγύη και ο κοινωνικός δεσμός. Επιπλέον, σε εργασιακά πλαίσια, η συναισθηματική νοημοσύνη συνδέεται άμεσα με αποτελεσματική ηγεσία, ικανότητα διαχείρισης ομάδων και προσαρμογή σε αλλαγές. Εργαζόμενοι με ανεπτυγμένες συναισθηματικές δεξιότητες προάγουν το ομαδικό πνεύμα, συμβάλλουν στη θετική ατμόσφαιρα στον χώρο εργασίας και επιδεικνύουν υψηλά επίπεδα επαγγελματικής ωριμότητας. Συνεπώς, πρόκειται για μια δεξιότητα ζωής με καθοριστική σημασία για την προσωπική πρόοδο, τη συλλογική ευημερία και τη βιωσιμότητα των θεσμών.
Επιπτώσεις από την έλλειψή της.	
Η έλλειψη συναισθηματικής νοημοσύνης μπορεί να οδηγήσει σε εσωστρέφεια, επιθετικότητα, κακή διαχείριση θυμού, αδυναμία επίλυσης συγκρούσεων και δυσκολίες στις διαπροσωπικές σχέσεις. Συχνά σχετίζεται με αυξημένο άγχος, χαμηλή αυτοεκτίμηση και προβλήματα στην επαγγελματική και σχολική πορεία. Σε κοινωνικό επίπεδο, παρατηρούμε φαινόμενα αποξένωσης, ρητορικής μίσους και ελλιπούς κοινωνικής συνοχής.	
Αίτια μη καλλιέργειάς της.	
	Υπάρχουν πολλοί και σύνθετοι λόγοι για τους οποίους η καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης παραμένει σε μεγάλο βαθμό ανεπαρκής. Πρώτα απ' όλα, το εκπαιδευτικό σύστημα εξακολουθεί να είναι βαθιά γνωσιοκεντρικό, εστιάζοντας σχεδόν αποκλειστικά στη λογική σκέψη, την απομνημόνευση και τις επιδόσεις σε εξετάσεις. Οι συναισθηματικές δεξιότητες δεν αποτελούν συστηματικό αντικείμενο διδασκαλίας, ενώ η συναισθηματική αγωγή αντιμετωπίζεται ως δευτερεύουσα ή μη μετρήσιμη. Ως αποτέλεσμα, οι μαθητές μεγαλώνουν με την εντύπωση ότι τα συναισθήματά τους δεν έχουν θέση στη

	μαθησιακή διαδικασία, γεγονός που επηρεάζει τη μετέπειτα συναισθηματική τους ωριμότητα. Δεύτερον, πολλοί γονείς, παρόλο που επιθυμούν το καλύτερο για τα παιδιά τους, συχνά αδυνατούν να δώσουν χώρο και σημασία στην έκφραση των συναισθημάτων, είτε λόγω προσωπικής άγνοιας είτε λόγω των έντονων ρυθμών ζωής, του άγχους και της κοινωνικής πίεσης. Τα παιδιά μεγαλώνουν σε περιβάλλοντα όπου η έκφραση λύπης, θυμού ή φόβου δεν ενθαρρύνεται, με συνέπεια να μαθαίνουν να καταπιέζουν ή να αγνοούν αυτά τα συναισθήματα. Τρίτον, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα κοινωνικά δίκτυα προωθούν έναν τρόπο ζωής επικεντρωμένο στην εικόνα, στην ταχύτητα και στην ατομική επιτυχία, ενώ ενισχύουν ανταγωνιστικά και επιφανειακά πρότυπα επικοινωνίας. Τέλος, η ευρύτερη κοινωνική αντίληψη συχνά ταυτίζει τη συναισθηματικότητα με αδυναμία, ιδιαίτερα στα αγόρια και στους άνδρες, ενθαρρύνοντας τη συναισθηματική αποστασιοποίηση ως ένδειξη "δύναμης" και "ενηλικίωσης". Όλα αυτά συντελούν στη διαμόρφωση ενός πολιτισμικού πλαισίου που δυσκολεύει την ανάπτυξη ουσιαστικής συναισθηματικής νοημοσύνης.
Τρόποι καλλιέργειάς της εκ μέρους των φορέων αγωγής/κοινωνικοποίησης	
Η καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης είναι συλλογική ευθύνη: • Η οικογένεια είναι το πρώτο σχολείο συναισθημάτων. Οι γονείς μπορούν να ακούν ενεργά τα παιδιά, να τους επιτρέπουν να εκφράζονται και να τους δείχνουν πώς να διαχειρίζονται δύσκολα συναισθήματα. • Το σχολείο πρέπει να ενσωματώσει προγράμματα συναισθηματικής αγωγής, να ενισχύει τη συνεργασία αντί του ανταγωνισμού και να εκπαιδεύει εκπαιδευτικούς στη διαχείριση συναισθημάτων. • Οι συνομήλικοι είναι καθοριστικοί στην εφηβεία· η ενίσχυση θετικών πρότυπων φιλίας και σεβασμού μέσα από ομαδικές δραστηριότητες βοηθά ουσιαστικά. • Τα ΜΜΕ και τα social media μπορούν να προβάλλουν αυθεντικές, ευαίσθητες και συμπεριληπτικές φωνές, περιορίζοντας τοξικά πρότυπα. • Οι πολιτιστικοί και θρησκευτικοί θεσμοί προάγουν αξίες όπως η συμπόνια και η κατανόηση μέσα από τελετές, παραδόσεις και κοινότητες.	

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ:

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ	ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ
Οφέλη	
Η συναισθηματική νοημοσύνη επηρεάζει κάθε πτυχή της ζωής μας. Σε ατομικό επίπεδο, συμβάλλει στην ψυχική ανθεκτικότητα, στη λήψη καλύτερων αποφάσεων και στη δημιουργία υγιών σχέσεων. Σε κοινωνικό επίπεδο, μειώνει τα περιστατικά βίας, ενισχύει τη συνεργασία και συμβάλλει σε μια πιο συμπεριληπτική και δίκαιη κοινωνία. Σε επαγγελματικά περιβάλλοντα, όσοι διαθέτουν υψηλή συναισθηματική νοημοσύνη έχουν καλύτερες ηγετικές ικανότητες και προσαρμοστικότητα	Η συναισθηματική νοημοσύνη αποτελεί καθοριστικό παράγοντα για την ποιότητα της ζωής μας, επηρεάζοντας θεμελιώδεις πτυχές της ανθρώπινης ύπαρξης. Σε ατομικό επίπεδο, συμβάλλει καθοριστικά στην ενίσχυση της ψυχικής ανθεκτικότητας, δηλαδή της ικανότητας του ανθρώπου να ανταποκρίνεται με ευελιξία και δύναμη στις αντιξοότητες της ζωής. Ένα άτομο με υψηλή συναισθηματική νοημοσύνη μπορεί να αναγνωρίζει, να αποδέχεται και να διαχειρίζεται αποτελεσματικά τα αρνητικά συναισθήματα, όπως ο θυμός, η λύπη ή το άγχος, γεγονός που το καθιστά πιο ικανό να λαμβάνει ψύχραιμες και συνετές αποφάσεις, ακόμη και υπό πίεση. Παράλληλα, διευκολύνει τη δημιουργία και διατήρηση ποιοτικών διαπροσωπικών σχέσεων, αφού το άτομο είναι σε θέση να αντιλαμβάνεται τα συναισθήματα των άλλων, να δείχνει ενσυναίσθηση και να επιλύει συγκρούσεις χωρίς επιθετικότητα. Σε κοινωνικό επίπεδο, η ευρεία καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης μπορεί να λειτουργήσει ως ασπίδα απέναντι σε φαινόμενα βίας, ρητορικής μίσους και κοινωνικού αποκλεισμού. Όταν τα μέλη μιας κοινωνίας γνωρίζουν πώς να εκφράζουν τα συναισθήματά τους με σεβασμό και κατανόηση, ενισχύεται η αλληλεγγύη και ο κοινωνικός δεσμός. Επιπλέον, σε εργασιακά πλαίσια, η συναισθηματική νοημοσύνη συνδέεται άμεσα με αποτελεσματική ηγεσία, ικανότητα διαχείρισης ομάδων και προσαρμογή σε αλλαγές. Εργαζόμενοι με ανεπτυγμένες συναισθηματικές δεξιότητες προάγουν το ομαδικό πνεύμα, συμβάλλουν στη θετική ατμόσφαιρα στον χώρο εργασίας και επιδεικνύουν υψηλά επίπεδα επαγγελματικής ωριμότητας. Συνεπώς, πρόκειται για μια δεξιότητα ζωής με καθοριστική σημασία για την προσωπική πρόοδο, τη συλλογική ευημερία και τη βιωσιμότητα των θεσμών.
Επιπτώσεις από την έλλειψή της.	
Η έλλειψη συναισθηματικής νοημοσύνης μπορεί να οδηγήσει σε εσωστρέφεια, επιθετικότητα, κακή διαχείριση θυμού, αδυναμία επίλυσης συγκρούσεων και δυσκολίες στις διαπροσωπικές σχέσεις. Συχνά σχετίζεται με αυξημένο άγχος, χαμηλή αυτοεκτίμηση και προβλήματα στην επαγγελματική και σχολική πορεία. Σε κοινωνικό επίπεδο, παρατηρούμε φαινόμενα αποξένωσης, ρητορικής μίσους και ελλιπούς κοινωνικής συνοχής.	Η απουσία ή η χαμηλή ανάπτυξη της συναισθηματικής νοημοσύνης έχει σοβαρές επιπτώσεις τόσο σε ατομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο. Σε προσωπικό επίπεδο, το άτομο που δεν διαθέτει επαρκείς συναισθηματικές δεξιότητες δυσκολεύεται να αναγνωρίσει και να διαχειριστεί τα δικά του συναισθήματα, γεγονός που μπορεί να οδηγήσει σε εσωστρέφεια ή, αντίθετα, σε παρορμητική και επιθετική συμπεριφορά. Η αδυναμία ελέγχου του θυμού ή της απογοήτευσης συχνά οδηγεί σε εντάσεις, παρεξηγήσεις και συγκρούσεις στις διαπροσωπικές σχέσεις, οι οποίες αποδυναμώνονται ή καταρρέουν. Επιπλέον, το άτομο δυσκολεύεται να επιλύσει αποτελεσματικά τις συγκρούσεις, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται σταθερές καταστάσεις σύγκρουσης και απομόνωσης. Παράλληλα, η έλλειψη συναισθηματικής νοημοσύνης συνδέεται άμεσα με την αυξημένη παρουσία άγχους και τη χαμηλή αυτοεκτίμηση. Το άτομο συχνά βιώνει έντονη ανασφάλεια, αδυνατεί να κατανοήσει τους μηχανισμούς πίσω από τα συναισθήματά του και να βρει ισορροπία στην καθημερινότητά του. Αυτό μπορεί να μεταφραστεί σε χαμηλή απόδοση στο σχολείο ή στο επαγγελματικό περιβάλλον, με συνέπειες στη συνολική ψυχοκοινωνική του εξέλιξη. Σε συλλογικό επίπεδο, η απουσία συναισθηματικής νοημοσύνης στις κοινωνικές ομάδες εντείνει φαινόμενα αποξένωσης και κοινωνικού αποκλεισμού. Η επικοινωνία γίνεται σκληρή, επικριτική και ενίοτε μισαλλόδοξη, δίνοντας χώρο στη ρητορική μίσους και στη διόγκωση των κοινωνικών ανισοτήτων. Η κοινωνική συνοχή διαρρηγνύεται, ενώ η ενσυναίσθηση, που αποτελεί τη βάση του σεβασμού και της αλληλεγγύης, παραγκωνίζεται. Επομένως, η απουσία συναισθηματικής νοημοσύνης δεν είναι απλώς ατομικό μειονέκτημα· αποτελεί απειλή για την κοινωνική ειρήνη και την ποιότητα της ανθρώπινης συνύπαρξης.

Αίτια μη καλλιέργειάς της.	
Υπάρχουν πολλοί λόγοι. Πρώτον, το εκπαιδευτικό σύστημα παραμένει κυρίως γνωσιοκεντρικό, δίνοντας έμφαση στη λογική και την απόδοση, παραμελώντας την ψυχική και συναισθηματική αγωγή. Δεύτερον, πολλοί γονείς, είτε λόγω άγνοιας είτε εξαιτίας πίεσης και άγχους, δεν δίνουν χώρο στην έκφραση των συναισθημάτων. Τρίτον, τα ΜΜΕ και τα κοινωνικά δίκτυα συχνά προβάλλουν επιφανειακά πρότυπα επικοινωνίας και επιτυχίας, ενισχύοντας τον ανταγωνισμό αντί της σύνδεσης. Τέλος, η ίδια η κοινωνία μας τιμωρεί τη συναισθηματικότητα, ταυτίζοντάς την με αδυναμία.	Υπάρχουν πολλοί και σύνθετοι λόγοι για τους οποίους η καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης παραμένει σε μεγάλο βαθμό ανεπαρκής. Πρώτα απ' όλα, το εκπαιδευτικό σύστημα εξακολουθεί να είναι βαθιά γνωσιοκεντρικό, εστιάζοντας σχεδόν αποκλειστικά στη λογική σκέψη, την απομνημόνευση και τις επιδόσεις σε εξετάσεις. Οι συναισθηματικές δεξιότητες δεν αποτελούν συστηματικό αντικείμενο διδασκαλίας, ενώ η συναισθηματική αγωγή αντιμετωπίζεται ως δευτερεύουσα ή μη μετρήσιμη. Ως αποτέλεσμα, οι μαθητές μεγαλώνουν με την εντύπωση ότι τα συναισθήματά τους δεν έχουν θέση στη μαθησιακή διαδικασία, γεγονός που επηρεάζει τη μετέπειτα συναισθηματική τους ωριμότητα. Δεύτερον, πολλοί γονείς, παρόλο που επιθυμούν το καλύτερο για τα παιδιά τους, συχνά αδυνατούν να δώσουν χώρο και σημασία στην έκφραση των συναισθημάτων, είτε λόγω προσωπικής άγνοιας είτε λόγω των έντονων ρυθμών ζωής, του άγχους και της κοινωνικής πίεσης. Τα παιδιά μεγαλώνουν σε περιβάλλοντα όπου η έκφραση λύπης, θυμού ή φόβου δεν ενθαρρύνεται, με συνέπεια να μαθαίνουν να καταπιέζουν ή να αγνοούν αυτά τα συναισθήματα. Τρίτον, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα κοινωνικά δίκτυα προωθούν έναν τρόπο ζωής επικεντρωμένο στην εικόνα, στην ταχύτητα και στην ατομική επιτυχία, ενώ ενισχύουν ανταγωνιστικά και επιφανειακά πρότυπα επικοινωνίας. Τέλος, η ευρύτερη κοινωνική αντίληψη συχνά ταυτίζει τη συναισθηματικότητα με αδυναμία, ιδιαίτερα στα αγόρια και στους άνδρες, ενθαρρύνοντας τη συναισθηματική αποστασιοποίηση ως ένδειξη "δύναμης" και "ενηλικίωσης". Όλα αυτά συντελούν στη διαμόρφωση ενός πολιτισμικού πλαισίου που δυσκολεύει την ανάπτυξη ουσιαστικής συναισθηματικής νοημοσύνης.
Τρόποι καλλιέργειάς της εκ μέρους των φορέων αγωγής/κοινωνικοποίησης	
Η καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης είναι συλλογική ευθύνη: • Η οικογένεια είναι το πρώτο σχολείο συναισθημάτων. Οι γονείς μπορούν να ακούν ενεργά τα παιδιά, να τους επιτρέπουν να εκφράζονται και να τους δείχνουν πώς να διαχειρίζονται δύσκολα συναισθήματα. • Το σχολείο πρέπει να ενσωματώσει προγράμματα συναισθηματικής αγωγής, να ενισχύει τη συνεργασία αντί του ανταγωνισμού και να εκπαιδεύει εκπαιδευτικούς στη διαχείριση συναισθημάτων. • Οι συνομήλικοι είναι καθοριστικοί στην εφηβεία· η ενίσχυση θετικών προτύπων φιλίας και σεβασμού μέσα από ομαδικές δραστηριότητες βοηθά ουσιαστικά. • Τα ΜΜΕ και τα social media μπορούν να προβάλλουν αυθεντικές, ευαίσθητες και συμπεριληπτικές φωνές, περιορίζοντας τοξικά πρότυπα.	Η καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης αποτελεί συλλογική ευθύνη που απαιτεί την ενεργό συμμετοχή και συνεργασία όλων των φορέων κοινωνικοποίησης — της οικογένειας, του σχολείου, των συνομηλίκων, των μέσων μαζικής ενημέρωσης και των πολιτιστικών ή θρησκευτικών θεσμών. Κάθε ένας από αυτούς παίζει ξεχωριστό και σημαντικό ρόλο στην ενίσχυση της ικανότητας των ατόμων να κατανοούν, να εκφράζουν και να διαχειρίζονται τα συναισθήματά τους με υγιή τρόπο, δημιουργώντας παράλληλα μια κοινωνία πιο ανεκτική, αλληλέγγυα και ισορροπημένη. Καταρχάς, η οικογένεια λειτουργεί ως το πρώτο και πιο καθοριστικό «σχολείο» συναισθημάτων. Από τη βρεφική ηλικία, τα παιδιά μαθαίνουν πώς να αναγνωρίζουν τα συναισθήματά τους και να αντιδρούν ανάλογα μέσα από την αλληλεπίδραση με τους γονείς και τους στενούς τους συγγενείς. Οι γονείς που ακούν ενεργά τα παιδιά τους, τους επιτρέπουν να εκφράζουν ελεύθερα τα συναισθήματά τους και τους δείχνουν με το παράδειγμα πώς να αντιμετωπίζουν δυσκολίες και αρνητικά συναισθήματα, δημιουργούν ένα υποστηρικτικό περιβάλλον όπου το παιδί αναπτύσσει ασφάλεια και εμπιστοσύνη. Η ενεργητική ακρόαση και η ενσυναίσθηση από την πλευρά των γονέων αποτελούν θεμέλια λίθια για την ενίσχυση της συναισθηματικής νοημοσύνης των παιδιών. Στη συνέχεια, το σχολείο καλείται να διαδραματίσει κεντρικό ρόλο στην ενσωμάτωση της συναισθηματικής αγωγής ως αναπόσπαστο μέρος της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Η εφαρμογή προγραμμάτων που διδάσκουν στους μαθητές πώς να αναγνωρίζουν, να εκφράζουν και να διαχειρίζονται τα συναισθήματά τους, καθώς και πώς να συνεργάζονται αποτελεσματικά, μειώνει τα φαινόμενα εκφοβισμού και ενισχύει το κλίμα ασφάλειας και αποδοχής μέσα στο σχολείο. Επιπλέον, είναι κρίσιμη η εκπαίδευση και επιμόρφωση των εκπαιδευτικών στη διαχείριση συναισθημάτων και συγκρούσεων, ώστε να μπορούν να αναγνωρίζουν τις ανάγκες των μαθητών και να λειτουργούν υποστηρικτικά και αποτελεσματικά. Αντίθετα από ένα αυστηρά ανταγωνιστικό

• Οι πολιτιστικοί και θρησκευτικοί θεσμοί προάγουν αξίες όπως η συμπόνια και η κατανόηση μέσα από τελετές, παραδόσεις και κοινότητες.	περιβάλλον, η καλλιέργεια συνεργασίας και ομαδικότητας ενισχύει τις κοινωνικές δεξιότητες και την ενσυναίσθηση. Η εφηβεία είναι μια ιδιαίτερα κρίσιμη περίοδος όπου οι συνομήλικοι αποκτούν πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση της ταυτότητας και των κοινωνικών δεξιοτήτων του νέου. Η ενίσχυση θετικών προτύπων φιλίας και αλληλοσεβασμού μέσω οργανωμένων ομαδικών δραστηριοτήτων, αθλητικών ή πολιτιστικών, προάγει τη συναισθηματική ωριμότητα. Μέσα από τέτοιες δραστηριότητες, οι νέοι μαθαίνουν να συνεργάζονται, να εκφράζουν τα συναισθήματά τους με θετικό τρόπο και να σέβονται τις διαφορές, θέτοντας γερά θεμέλια για υγιείς σχέσεις και κοινωνική ενσωμάτωση. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα κοινωνικά δίκτυα διαθέτουν ισχυρή επιρροή στις αντιλήψεις και τις συμπεριφορές της κοινωνίας, ιδιαίτερα των νέων. Η προβολή αυθεντικών, ευαίσθητων και συμπεριληπτικών φωνών από τα ΜΜΕ μπορεί να περιορίσει τα τοξικά πρότυπα, όπως ο επιθετικός ανταγωνισμός, η επιφανειακή επιτυχία και η αδιαφορία για τα συναισθήματα των άλλων. Η προώθηση θετικών μοντέλων συμπεριφοράς που ενθαρρύνουν την ενσυναίσθηση, τη συνεργασία και τον σεβασμό συμβάλλει καθοριστικά στη δημιουργία μιας κουλτούρας που αναγνωρίζει την αξία των συναισθημάτων και της ψυχικής υγείας. Τέλος, οι πολιτιστικοί και θρησκευτικοί θεσμοί, μέσα από τελετές, παραδόσεις και κοινότητες, παίζουν επίσης σημαντικό ρόλο στην καλλιέργεια αξιών όπως η συμπόνια, η κατανόηση και η αλληλοβοήθεια. Η συμμετοχή σε συλλογικές εκδηλώσεις και η μετάδοση ηθικών αρχών μέσα σε αυτά τα πλαίσια συμβάλλουν στην ανάπτυξη ενός αισθήματος κοινότητας και κοινωνικής ευθύνης, το οποίο αποτελεί θεμέλιο για την ψυχική ισορροπία και τη συναισθηματική ωριμότητα. Συνολικά, η συναισθηματική νοημοσύνη δεν μπορεί να καλλιεργηθεί αποτελεσματικά χωρίς τη συνεργασία και τον συντονισμό όλων των φορέων κοινωνικοποίησης. Όταν η οικογένεια, το σχολείο, οι συνομήλικοι, τα ΜΜΕ και οι πολιτιστικοί θεσμοί συνεργάζονται συστηματικά προς αυτόν τον στόχο, δημιουργείται ένα ισχυρό δίκτυο υποστήριξης που προάγει την υγιή συναισθηματική ανάπτυξη και συμβάλλει σε μια κοινωνία πιο ανθρώπινη, δίκαιη και βιώσιμη.
---	--